

- © Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.
- © The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.
- © La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***I.M. v. Elveția* - [23887/16](#)**

Hotărârea din 9.4.2019 [Secția a III-a]

Articolul 8

Expulzare

Control de proporționalitate excesiv de superficial al expulzării unei persoane condamnate care a devenit un invalid dependent de copiii săi: *expulzarea ar constitui o încălcare*

În fapt – Reclamantul este un cetățean kosovar care s-a născut în 1964 și care trăiește în Elveția din 1993. În 2003, acesta a comis un viol; el a fost condamnat la doi ani și trei luni de închisoare. Odată ce această condamnare a devenit definitivă, autoritățile au decis să-l expulzeze (din cantonul său de reședință în 2006, și apoi de pe teritoriul Elveției în 2010).

Sănătatea reclamantului s-a înrăutățit de-a lungul anilor: din 2012, nivelul lui de invaliditate s-a ridicat la 80%. În 2015, ultimul său recurs împotriva ordinului de expulzare a fost respins: Curtea Administrativă Federală a considerat că autoritățile trebuie să beneficieze de o marjă largă de apreciere în baza principiului subsidiarității. Prin urmare, reclamantul și-a pierdut indemnizația de invaliditate și a devenit, din acel moment, dependent de copiii săi.

În drept – Articolul 8

(a) *Cu privire la ingerință* – Pe lângă viața privată (reclamantul locuia în Elveția de o perioadă îndelungată), articolul 8 este relevant, de asemenea, în acest caz, în privința vieții de familie: fiind invalid, reclamantul primește asistență zilnică (în treburile casnice, la îngrijirea medicală, în legătură cu igiena personală și cu îmbrăcăminte) de la copiii săi adulți și este dependent financiar de aceștia; el este și tatăl a doi copii minori care s-au născut în Elveția. Era irelevant dacă copiii adulții puteau sau nu continua să-i ofere sprijin financiar la distanță în eventualitatea expulzării sale în Kosovo, sau dacă reclamantul a informat autoritățile despre paternitatea față de cei doi copii minori (născuți în 2006) după hotărârea pronunțată în 2015.

(b) *Cu privire la condiția necesității într-o societate democratică* – Dacă autoritățile naționale ar fi efectuat un exercițiu detaliat de punere în balanță a intereselor concurente în acest caz, având în vedere diferitele criterii stabilite în jurisprudența Curții, și dacă ar fi oferit motive relevante și suficiente pentru decizia lor, Curtea ar fi putut să conchidă, în conformitate cu principiul subsidiarității, că autoritățile naționale și-au pronunțat decizia în limitele marjei de apreciere acordate statului reclamat în domeniul imigrației.

Nu era cazul. Proporționalitatea ordinului de expulzare a fost examinată doar superficial. Curtea Administrativă Federală a subliniat gravitatea infracțiunii comise, a examinat pe scurt riscul unei recidive și a menționat dificultățile pe care reclamantul le-ar fi întâmpinat la întoarcerea sa în Kosovo. Acestea au fost singurele aspecte analizate de către curte.

Alte aspecte au fost fie trecute cu vederea, fie analizate foarte superficial, chiar dacă acestea reprezentau criterii relevante în jurisprudența Curții, inclusiv soliditatea legăturilor sociale, culturale și familiale ale reclamantului cu țara gazdă și cu țara de destinație, dovezile medicale, situația de dependență a reclamantului față de copiii săi adulți, schimbarea de comportament a reclamantului după doisprezece ani de la comiterea infracțiunii și impactul înrăutățirii grave a stării sale de sănătate asupra riscului de recidivă.

Aceste deficiențe au împiedicat Curtea să formuleze o concluzie clară cu privire ponderea mai mare a intereselor reclamantului în comparație cu interesele expulzării lui pentru a preveni dezordinea publică. Pe scurt, autoritățile naționale au eșuat să demonstreze în mod convingător că ordinul de expulzare emis a fost proporțional cu scopurile legitime urmărite.

Concluzie: expulzarea ar constitui o încălcare (unanimitate).

Articolul 41: constatarea existenței unei încălcări a reprezentat o satisfacție echitabilă în privința oricărui prejudiciu moral suferit.